

IGNACIO DOCAVO, DIRECTOR DEL ZOO DE VALÈNCIA

Un orde mendicant

Óssos, ximpanzès, lleopards, zebres i emús. Rinoceronts, estruços i cabretes nanes. Dromedaris i cernicals, juntament amb falcons i búfals, s'apleguen en l'estret marc de l'eternament provisional zoo de València, comprimits com en el quadre d'un rebedor. Un petit continent de trànsit, on el problema continua sent l'amuntegament, la densitat d'aquesta udolant i ferotge demografia.

«Instal·lació provisional d'animals» posa en les entrades de la familiar i infantil sabana instal·lada en el vell jardí de Viviers. I cinc anys va costar de fer-ne el patronat. El Patronat Valencià de Ciències Naturals que, una vegada creat el 1964, aconseguia iniciar l'actual col·lecció zoològica i assolida la inauguració del mai no definitiu zoo el 10 de juny de 1965.

Gasta vint-i-set milions en manteniment. Les subvencions són escasses. El milió sis-cents mil pessetes de l'Ajuntament de València i el milió tres-cents mil de la Diputació. Per tant, el vuitanta per cent de la finançació, el trau de la venda d'entrades al públic. Si no plou.

I la fauna permanent és quasi tota regalada. Donada des d'aquella històrica data en què el cantant de Linares, Raphael, va apadrinar la primera girafa. Perquè després d'aquell vertical succés va anar omplint-se el registre familiar del petit bestiar. I, així, arribà també la girafeta Turita, perquè cerveses El Túria la va donar. Els tigres que dugué El Àguila. Els óssos de la Casa Osborne. Les també girafes Estalvi i Aforro —la primera «nacionalista» i la segona blavera, segons els temps—. I els hipopòtams Raff i Rigan, de Valenciana de Cementos, un tigre d'Esso, l'elefant de Dalí i la lleo-

Està cansat de peregrinar, d'esperar un zoo que mai no arriba i que sempre es promet. Fart d'animals regalats i de subvencions escasses.

Joan Pomares

zoo «amb només 6.000 metres quadrats d'extensió és el més petit del món». I diu, recordant ciutats andaluses, que «el zoològic de Còrdova té 70.000 metres quadrats, i el de Xerès, 50.000, compare vostè poblacions».

La seua proposta és un jardí ecològic. Sense reixes. De trànsit lliure. Amb fossats segurs, mesurats. Espècies lliures enmig d'una selva vigilada. «Clar, perquè no s'han de separar les

«Compare, compare vostè poblacions».

na que va oferir aquell antic membre de la Guàrdia Colonial de la Guinea Espanyola. I tots els diversos sers peluts que la societat barcelonesa d'El Arca de Noé, que fundà Santiago Rusiñol, va anar transportant per correu certificat.

«La majoria dels animals són regals d'entitats comercials i culturals, diu Ignacio Docavo Alberti. «Més que director del zoo sembla membre d'un orde mendicant».

Ex-degà de la facultat de Biològiques, ex-president molt criticat del Patronat de l'Albufera i actual president de la Unión Ibérica de Parques Zoològics, Docavo pensa que aquest

plantes dels animals. Han de formar una completa unitat». «El zoo de Barcelona —estima— és més complet que el de Madrid. És municipal, però s'estan replantejant l'empresa mixta. ¿Nuevo Centro? No, no en tinc notícies. Però espere que l'Ajuntament s'hi oposarà. Perquè el zoo —creu— ha de fer un treball docent i d'investigació. I els ciutadans hi tindrien l'oportunitat d'aprendre tot gaudint. El zoo —i repeteix infatigable aquesta paraula— ha de ser governat per entitats estrictament culturals. Perquè en una empresa de negocis els animals no tindrien les mateixes atencions. No més serien un número». □